

[Ejler Koch.]

sagen foreligger der adskillige rapporter, som viser, at de påstande, der ligger til grund for forslagene, ikke er holdbare. Der foreligger bl. a. en undersøgelse fra Vestsjællands amtskommune, og heri siges det: „... at børnetandplejen bedst og billigst gennemføres af børnetandklinikker, der ejes og drives af det offentlige.“

Tilsvarende konklusion foreligger i en undersøgelse foretaget i Nordjyllands amtskommune. Derfor må venstres og fremskridtspartiets påstand om, at børnetandpleje af et omfang som foreskrevet i børnetandplejeloven er billigere i privat regie, klart og utvetydigt afvises.

Der foreligger således et stort og omfattende materiale, der viser, at folketinget i 1971 gjorde ret, da man lavede en offentlig børnetandpleje. Det er ufatteligt, at fremskridtspartiet ulejliger folketinget med lovforslag, der som begrundelse dels indeholder direkte fejlagtige oplysninger, dels udokumenterede påstande.

Også venstres forslag hviler på et løstagtigt grundlag økonomisk, men vel især socialt og vil have skadelige virkninger på lang sigt, hvis det gennemføres.

Realiteten er, at den ordning, et enigt folketing vedtog i 1971, har haft meget gavnlige virkninger. Den skal derfor ikke ødelægges, men tværtimod fastholdes og udbygges, sådan som forudsætningen også var i 1971. Det kan derfor ikke undre, at socialdemokratiet er enig med ministeren i en klar afvisning af de foreliggende forslag. I stedet for at ødelægge den offentlige børnetandpleje vil det være socialt rigtigt og samfundsøkonomisk gavnligt at udbygge den eksisterende ordning. Dispensationer må væk, og førskolebørnene må drages ind under denne ordning. I denne forbindelse vil jeg godt spørge ministeren, om det ikke var ønskeligt at få ændret refusionsordningerne for sygesikringen, således at den var neutral i forholdet mellem kommunal tandpleje og privat børnetandpleje.

Aase Olesen (RV):

Jeg skal tillade mig at bytte om på dagsordenens rækkefølge og tage fremskridtspartiets forslag til lov om børnetandpleje først, og jeg skal på det radikale venstres vegne afvise forslaget, der indebærer, at alle

de kommunale skoletandklinikker skal lukkes til sommerferien. Forslaget er så usagligt, at der ikke er grund til at spilde tid på det. Jeg kan med et udtryk, som fremskridtspartiet plejer at bruge, sige, at man har sjældent set mage til spild af skatteydermidler. Hvad i alverden vil man stille op med alle disse dyre kommunale klinikker, der blot nu skulle lukkes?

Der er mere grund til at beskæftige sig med venstres forslag, og her skal jeg på det radikale venstres vegne sige, at vi er parat til i udvalget at drøfte udformningen af børnetandplejen i de kommende år, men vi mener, at venstres udgangspunkt er forkert. Der siges i bemærkningerne, at mange tandlæger må lukke deres klinikker til skade for kommunens beboere, altså når man opretter kommunal tandpleje. Det er ikke tilstrækkeligt dokumenteret, at skoletandklinikkerne i væsentlig grad tager kunder fra den private tandlæge. Tværtimod ved vi jo, at en meget stor del af de børn, der kommer ind under den kommunale tandpleje, ikke ellers ville komme under behandling.

For det andet kan det ikke være hensynet til den private tandlægepraksis, der kommer i første række. For det radikale venstre er der to hovedhensyn at tage i dette spørgsmål: for det første hensynet til effektiviteten af behandlingen af børnene, herunder muligheden for at få alle med, og for det andet hensynet til kommunernes økonomi, og vel at mærke i den rækkefølge.

Det er allerede nævnt, at de undersøgelser, man hidtil har foretaget over de hidtidige dispensationsordninger, ikke taler til fordel for at forlænge dispensationsmulighederne, men jeg siger udtrykkeligt hidtil og de hidtidige undersøgelser. Der har været foretaget analyser af forskellen mellem kommuner med kommunal skoletandpleje og dispensationskommunerne, men spørgsmålet er, om disse undersøgelser giver et reelt sammenligningsgrundlag. Forskelle i refusionsordninger, forskellige vilkår for profylaksen og først og fremmest mangelen på den opsøgende virksomhed i dispensationskommunerne gør undersøgelsesresultaterne meget vanskelige at vurdere og sammenligne reelt. I så henseende kan det være interessant at nævne Morsforsøget, der er omtalt i Tandlægebladet fra marts 1975, hvor et planlagt forsøg med offentlig pro-